

Միսաք Մեծարեւնց

Երագի պահեր

Լույսը մարած սենյակիս մեջ,
ուր կը հոսին գալար գալար
հորդ ալիքները մութին,
ու կ'անհետին
արծաթ շողերն երագի,
ես կը փնտրեմ մըտամուլար
ըղձանույշի ձեռքն այն փափուկ, երկնային՝
որ պիտի տար ինծի ծաղիկն ըսփոփանքին:

Ես կը փնտրե՛մ,
ըսպասումեն հոգիս համակ պարտասած,
ու տենչանքով մշտահաժ.
ես կը փնտրեմ,
հորիզոնին վերա նսեմ,
լույսի շող մը՝ զոր կը մարեն անդուլ վարանքն ու կասկած:

Ու տակալ,
կ'իշնե ձանձրույթն երագանքիս,
հանդիսավոր ու տրտում,
ու կը պատե իր մըշուշե պարուտակին մեջ հոգիս
անձկությունով անպատում:

Մըտածումը, ինչպես ճամփորդ ուղեկորույս,

կ'անցնի փութով, անձկագին,
երկարաձիգ, մերթ լուսավոր ու մերթ անլույս
ճամփաներեն իմ մտքին:
Ա՛հ, կը շտապեն, կը փախչի՛ն
ճամփաներու լույսերն ամեն,
հանկարծական խուճապի մը մատնըված,
ճառագայթի հագիվ վերջին
բիծ ու խաղեր կը համեն
քովը ճամփուն մթամած՝
ուր համագրավ կը տարածվի վեհունի ցայգն համորեն:

Ես կը փնտրե՛մ,
պատըշգամբին վրա կանգուն,
գույգ մը աչքեր՝ մեղեսիկե, որոնց ճըրագը վառի
հոգվույս մեզ ու խավարի
անդոհության մեջ դժխեն:

Պատըշգամբին վրա կանգուն,
ձեռքս հոգնաբեկ ճակատիս,
մինչ կը հոսի գիշերն ինչպես ծով անհուն
դեպի ավտոնքն երագիս՝
ես կը սպասեմ հորդ ու վըճիտ լույսերուն,
որոնց բոցը պիտի ցոլա անծիր ցայգուն մեջ հոգվույս: